

Pařížská Sûreté p tr 

The background of the cover is a stylized, high-contrast image of a Parisian scene at sunset or sunrise. The sky is a mix of warm orange, yellow, and light blue. The Eiffel Tower is visible on the left side, its silhouette dark against the bright sky. In the foreground on the right, there is a large, ornate black silhouette of a street lamp. The overall aesthetic is dramatic and evocative of Paris.

V. P. Borovička

Pařížská Sûreté pátrá

PRAHA 2007

V. P. Borovička: Pařížská Sûreté pátrá
Vydání druhé.
Copyright © 2007 V. P. Borovička, dědicové
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2007 jako svou 1234. publikaci.
Přebal a vazba © 2007 Ricardo a Baronet.
Ilustrace na přebalu © 2007 Richard Carrasco.
Korektorka Zdeňka Grigarová.
Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.
Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným
způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-010-5

BARONET
Praha 2007

V. P. Borovička

Pařížská Sûreté pátrá

Motto:

*Kdokoliv přestoupiv zákon svůj čin vykoná,
i když tím na okamžik vyhrál,
je už poražený.*

SAKJA-PANDITA

Všechny případy jsou skutečné.

Obsah

Ďáblova hezká tvář	11
Zločinec detektivem Sûreté	41
Proč jsem zabil matku	53
Rozhněvaná paní Caillauxová	59
Zatracený Švéd	89
Nesnesitelný děda	107
Proradný krasavec Saša	117
Francouzský případ	173
Pekelník	185
Charles Červená bota	229
Smrt ministra Chevaliera	241
Vrah s očima kočky	265
Nepovedený večírek	275
Fešácký kriminál	289
Panna	309
Dvakrát mrtvý muž	317
Elegantní darebáci	329
Mizerové	353
<i>Stručný životopis Sûreté</i>	375

Šablova hezká tvář

Marie-Madeleine d'Aubrayová byla krásná, na tom se shodli všichni. Měla jemný obličej, sametový hlas, elegantní pohyby, tmavé uhrančivé oči. Dovedla očarovat každého muže. Svých půvabů využívala, jak mohla. Narodila se 22. července 1630 ve vážené rodině. Její otec civilní soudce Dreux d'Aubray byl nejen zámožný, ale taky velmi vlivný muž. Byl správcem pařížského Châteletu. Tímto jménem byly označeny dvě budovy a také instituce hlavního města: vězení na levém břehu Seiny a pevnost Châtelet, v níž bylo sídlo francouzské justiční služby. Ať už vládl jedné či druhé, byl to mocný muž.

Jeho dcera byla do větru. Už jako nezletilá prý měla pletky s muži, a tak pro ni otec hledal vhodného ženicha. Našel ho, až když bylo dceři jednadvacet. V roce 1651 se Madeleine provdala za markýze de Brinvilliers.

Bylo to podivné manželství, i když za vlády Ludvíka XIV., v době válek, všeobecné demoralizace, období korupce, bezpráví a volných mravů, ne výjimečné. Markýz de Brinvilliers byl plukovníkem gardového pluku Trassi a v civilu prostopášníkem. Z válečných tažení, ale i od četných milenek přijížděl domů jen občas a nikdy se dlouho nezdržel. Jeho věčně těhotná manželka však nestrádala. Markýz měl vysoký roční příjem třicet tisíc livrů a ona dostala od otce věnem dalších dvě stě tisíc. Plukovník prožíval život v radovánkách, nebránil však své manželce, aby dělala totéž. A jako by

se reže osudů ujala Prozřetelnost, sám přivedl své ženě do domu jejího pozdějšího milence, s nímž strávila příštích dvanáct let.

Jmenoval se Jean Baptiste Gaudin de Sainte-Croix, byl hejtmanem pluku, kterému velel markýz de Brinvilliers. Ti dva se spřátelili při jedné z pitek po vítězném tažení. François Gayot de Pitaval, který první popsal případ markýzy de Brinvilliers, ho charakterizuje jako levobočka vznešeného šlechtického rodu, jehož jméno zamlčoval ze strachu, aby se nedostala na veřejnost pravda o jeho nemanželském původu. Byl to první muž, který se narodil jako potenciální zločinec, svou špatnou povahu byl však schopen účinně zakrývat příjemným jednáním a hezkým zevnějškem. Narodil se v Montaubanu, byl vtipný, chytrý a vzdělaný, ale stejně jako jeho velitel de Brinvilliers lehkomyšlný sukničkář, který se celý den těšil na večer, kdy se pobaví.

Měl na tehdejší dobu podivného koníčka: věnoval se chemii, která stále důrazněji vyrůstala z dosavadní alchymie. Jakmile byl z pole doma, zavíral se ve sklepní laboratoři, kde se pokoušel realizovat dávný sen všech alchymistů, přeměnu kovů a změnu skupenství rtuti. Nikdy neměl dost peněz, ale s dluhy si starosti nedělal. Také proto se držel nového vlivného a bohatého přítele plukovníka de Brinvilliers. A později také jeho manželky a své milenky.

Setkali se v markýzově domě a ona se do něj na první pohled zamilovala. Byla mladá, hezká a duchaplná, opuštěná a on se najednou v jejím životě objevil jako rytíř na bílém koni. Manželství Brinvilliersových se totiž dostalo do hluboké krize, markýz už dávno neměl ani vindru a jeho manželka, s vydatnou pomocí otce d'Aubraye, docílila úředního rozdělení majetku. Měla teď všechny trumfy v ruce a především finanční prostředky, byla volná a nezávislá, mohla se bez potíží věnovat milenci, na němž byla citově zcela závislá. Už se se svým poměrem ani před veřejností netajili, o jejich

nezákonném vztahu se mluvilo na ulicích, nakonec věděl i soudce d'Aubray, na jaké scestí se dostala jeho dcera Madeleine.

Rozhodl se, že bude jednat. Dal na Sainte-Croix vydat zatykač, kterému se za krále Ludvíka říkalo letre de cachet. Nechal ho sebrat přímo na ulici, když jel kočárem za Madeleine, a dal ho zavřít do Bastily. Je pochopitelné, že si zneprátelil záletníka, ale docílil ještě něčeho horšího, jako nikoho na světě ho od této chvíle nenáviděla jeho vlastní dcera.

Pobyt bohatých vězňů v Bastille nebyl zřejmě tak hrozný. Dozorci zavírali za příslušný úplatek jedno i obě oči. Marie-Madeleine nejdřív udržovala se svým milencem prostřednictvím motáků čilou milostnou korespondenci, později ho dokonce v jeho cele pravidelně navštěvovala. A tam se seznámila s jednou z hlavních postav budoucí tragédie. Byl prý Ital a říkalo se mu Maestro Exili. Povoláním byl travič. Nikde se nenašly záznamy o důvodu jeho pobytu ve vězení, zachoval se však sice jen přibližný, ale přece jen záznam jejich rozhovoru:

„Francouzští zločinci jsou moc čestní,“ prohlásil Maestro Exili markýze de Brinvilliers. „Jsou nešikovní, když se mstí. Často se pak sami stávají oběťmi svých vlastních činů.“

„Proč si to myslíte?“ zeptala se markýza.

„Protože to vím. Naděláte kolem obyčejné vraždy tolik rámusu, že se následky msty obrátí proti vám. Tak přijdete o čest i o majetek.“

„Máte snad jiné zkušenosti, Maestro?“

„V Itálii to děláme jinak, madame. Jemněji a vůbec nenápadně.“

„Jak lze někoho zabít nenápadně?“

„Tichá smrt a osamělá. Nikdo nikoho nezabíjí dýkou, neteče krev a oběť nevolá o pomoc.“

„Myslíte jedy?“

„Dokonalé jedy. Ani lékaři při pitvě je neobjeví. Pomalá nebo okamžitá smrt. Jak si vyberete, madame.“

Je to umění, madame, při němž nám pomáhá sama příroda.“

Nelze přísahat, že se ti dva ve vězení bavili právě takto, kronikáři dávných kriminálních případů nevěděli ještě nic o zásadách literatury faktu. Jisté však je, že travičství mělo ve starém Římě, a samozřejmě i později, své mistry. Vraždy nepohodlných, nenáviděných či politicky nepřijatelných bylo možné objednat. Slavná neapolská travička Trufania se svým zločinným uměním dostala do dějin.

Sainte-Croix byl chápavým žákem Maestra Exiliho a markýza také. Nenávist rostla, oba milenci se připravovali použít svých vědomostí v praxi. Museli si vybrat oběť, museli počkat, až se Sainte-Croix dostane z Bastily. On nenáviděl celou svou duší otce své milenky, který ho dal poslat za mříže, ona otcí zazlívala, že ji oddělil od milovaného muže. Oba pak společně začali uvažovat, jak výhodná by byla smrt civilního soudce d'Aubraye. Jeho dcera by po něm přece zdědila obrovský majetek.

Někteří kronikáři tvrdí, že Maestro Exili byl učenlivým žákem Trufanie, že svému příteli ve vězení prozradil recepty na míchání jedů, které šikovný chemik Sainte-Croix po propuštění z vězení nejen vyzkoušel, ale ještě zdokonalil. On prý byl iniciátorem pozdějších zločinů, markýza de Brinvilliers byla jen poslušným nástrojem vraha.

Je pravděpodobné, že se Sainte-Croix připravoval na zločineckou kariéru dávno předtím, než se seznámil s markýzou de Brinvilliers. Sešel se totiž s významným švýcarským chemikem Glazerem, který přijel do Paříže, kde se stal hlavním dvorním apatykářem krále. Také však přednášel a psal vědecké knihy, on dodával, zřejmě aniž co tužil, oběma spiklencům chemikálie pro výrobu jedů.

První obětí se měl stát soudce Dreux d'Aubray. Jeho dcera se v laboratoři učila travičskému umění. Své výrobky nejdříve zkoušela na zvířatech ve svém bytě

na rue Saint-Paul, později se dokonce pokusila ověřit si účinnost jedů na lidech. Pokusným králíkem, který byl po ruce, se stala komorná Françoise Rousselová. Její paní jí podala otrávené maliny a šunku posypanou jedem, aby zjistila jeho účinnost. Françoise měla štěstí, ani jedna, ani druhá dávka nebyla smrtelná. Když se uzdravila, dávala si už pozor. Byla jednou z prvních, ne-li vůbec první, která podezírala svoji paní z travičství.

Ani ubožáci z nemocnice pro staré nemajetné občany nazvané Hôtel de Dieu nic netušili. Chodila je navštěvovat, nosila jim koláčky s jedem a pozorovala účinky. Komorná experiment přežila, někteří nemocní také, jiní však zemřeli a nikdo netušil, že odešli z tohoto světa po požití otráveného pečiva.

Později vydala o přípravách obou zločinců na vraždy jedem významné svědectví madame de Sévigné. V dopisech své dceři napsala, že markýza dávala dokonce i hostům ve svém domě paštičky z holubího masa s přídavkem jedu, nikoliv však s úmyslem zavraždit je, ale vyzkoušet účinnost a pozorovat, jak otrava probíhá. Někteří z nich však stejně zemřeli.

Proradná dcera sehrála před otcem frašku. Předstírala, že se rozešla s milencem, navštěvovala otce a zvala ho k sobě, jezdila s ním na rodinné venkovské sídlo Offémont. Tam se o starého pána pečlivě starala. Soudce měl radost, že se konečně usadila, děkoval jí, že mu zpříjemňuje stáří. V klidné pohodě venkovského sídla podala dcera otci pohár otráveného vína.

Postup pečlivě promysleli. Madeleine předstírala starost o zdraví svého otce, a tak odpočátku sama připravovala některá jídla a starala se o pití. Nikdo nic netušil, ani soudce nepoznal, že polévky, které měl tak rád, jsou otrávené. Do jídla přidávala jed po částech. Nespěchala, dobře si vypočítala, že čas pracuje pro ni. Jed, šlo zřejmě o sloučeninu arzenu, působil pomalu, ale jistě. Nejdříve začal starý pán zvracet, pak trpěl nesnesitelnými žaludečními bolestmi. Zavolala lékaře, ti ho

ošetřovali jako všechny jiné nemocné, netušili, že má v těle zhoubný jed. Když se přidala horečka, soudce se rozhodl, že se vrátí do Paříže, kde ho mohli ošetřovat ti nejlepší lékaři. Nebylo to nic platné. Zemřel v hrozných bolestech po několika dnech.

Nepitvali ho, nebylo proč. Nepátrali po příčině nemoci, byl dost starý a stovky mladších umíraly také. Nikoho nenapadlo, že dcera, která se o otce v posledních dnech jeho života tak pečlivě starala, by mohla mít vinu na jeho smrti. Ošetřovala ho s péčí a láskou, viditelně jeho smrtí trpěla. Chodila v hlubokém smutku se zarudlýma očima a vyloženě si libovala ve falešné póze. Roli hrála na výbornou.

Očekávaný úspěch se však nedostavil. Dcera sice dělala, ale hlavní část majetku připadla jeho synům. Starší se stal nástupcem soudce v úřadě a správcem nemovitostí, mladší, parlamentní rada, zdědil další část. A tak se oba Madeleinini bratři stali překážkou před cílem, kterou byl zapotřebí odstranit.

Markýzin milenec Sainte-Croix byl krutý zločinec. Zcela bezohledně a zřejmě bez výčitek svědomí řekl milence, že je třeba odstranit oba bratry, pak dostane celý majetek ona. Souhlasila. Tím vlastně podepsala nad sourozenci rozsudek smrti. Sainte-Croix byl obzřetný v plánování zločinu. Nic nechtěl nechat náhodě, a i když první vražda prošla bez povšimnutí, u dvou dalších se chtěl ještě lépe pojistit proti možnému podezření. Ani on, ani markýza se tentokrát nesměli objevit na scéně, jed jim tedy musel podávat někdo třetí. Sainte-Croix se také ujal velení.

Vybraný darebák se jmenoval Jean Amélin zvaný La Chaussée a pracoval u Sainte-Croixe jako sluha. Také on byl všeho schopný. Když mu dobře zaplatí, udělá cokoli a bude mlčet.

La Chaussée změnil zaměstnavatele. Postarala se o to markýza de Brinvilliers. Její mladší bratr hledal nového sluhu, ona mu doporučila Amélina. Oba bratři žili na rodinném venkovském sídle v Offémontu. Tajně

řízený sluha mohl tedy vykonat svou hroznou povinnost podle pokynů svého skutečného pána Sainte-Croixe. Jako odměnu měl dostat sto pistolí, což bylo v době krále Ludvíka XIV. dost peněz (1 pistole byla 10 livrů). Sluha byl kvalifikovanou pracovní silou, také on se vyznal v chemii, celá léta totiž pomáhal svému chlebo-dárci v laboratoři.

První pokus ztroskotal. La Chaussée dostal od Sainte-Croixe jed, při nejbližší příležitosti ho měl panu d'Aubrayovi namíchat do jídla či do pití. Udělal to nešikovně. Nasypal prášek do sklenice s vínem, ale přehnal dávku, a tak po léta cvičený jazyk pana d'Aubraye okamžitě poznal, že víno nestojí za nic. Zavolal sluhu, vynadal mu a nařídil, aby přinesl ze sklepa jinou láhev a otevřel ji až na stole před ním.

Začátkem dubna 1670 se vydal starší bratr o velиконоčních svátcích na svůj statek do Villeguoy v oblasti Beauce a pozval také mladšího. Doprovázel ho jeho nový sluha La Chaussée. Při velké večeři pořádané pro několik desítek hostů se některým později udělalo špatně po požití paštiky a srnčího ragú. Ti, kdo je nejedli, potíže neměli. Oba bratři trpěli silnými křečemi v žaludeční krajině, proto se raději 12. dubna narychlo vrátili do Paříže, aby se mohli dát ošetřit rodinným lékařem. Vypadali příšerně, měli nesnesitelné bolesti, ale ani konzilium významných doktorů nenašlo příčinu náhlé nemoci.

Bratři byli na nejlepším cestě na onen svět, proto si dal travič Sainte-Croix od markýzy de Brinvilliers zaplatit za vraždu předem. Vystavila mu dlužní úpis na částku třiceti tisíc livrů na jeho jméno a ještě druhý na pětadvacet tisíc. Měla přece zdědit velké jmění.

Oba bratři chřadli podle plánu, stále těžce zvraceli, nemohli jíst, v žaludku prý měli palčivost ostrou jako oheň. První z nich zemřel 17. června, druhý o deset dní později. Tak dlouhé utrpení jim připravila jejich vlastní sestra Madeleine.

Tentokrát odvezli mrtvé do pitevny, kde lékaři zjistili, že měli žaludky v rozkladu. Tkáň byla jakoby

spálená, játra se rozpadala, dvanácterník byl porušen a měl téměř černou barvu. Mnohé nasvědčovalo tomu, že byli oba muži otráveni, ale přes toto podezření nezačala policie ještě vyšetřovat. A koho také? Markýza de Brinvilliers byla daleko odtud, její milenec taky někde na druhém konci Francie. A La Chaussée? To byl přece věrný sluha mladšího d'Aubraye, ošetřoval nemocného po celou dobu jeho trápení a pán mu za tyto služby v závěti dokonce odkázal tři sta livrů.

Mladší bratr žil déle než starší, snad proto, že jeho organismus se dokázal déle bránit, ale 27. června 1670 bylo po všem. Markýza de Brinvilliers dosáhla svého cíle. Zbývala sice ještě mladší sestra, ale s tou si nedělala starosti. Kdyby bylo třeba, postará se o ni sama. Později se totiž objevilo svědectví jisté dámy, která si nepřála být jmenována a jejíž přání soud respektoval, a ta dosvědčila, že markýza byla na travičské akce dobře připravena.

„Byla jsem v domě, když paní markýza pořádala velkou večeři a trochu víc pila. Odvedla jsem ji tedy do ložnice, ale ona vůbec nechtěla jít spát. Vykládala páté přes deváté, ale dohromady nic, co by stálo za řeč. Pak se začala chvástat, dovrávorala ke skříni, vytáhla odtud vykládanou kazetu a řekla: Nikoho se nebojím, tady mám svou zbraň. Pomstím se, komu budu chtít, v téhle dřevěné krabici mám uloženo velké dědictví.“

Svědčyně byla dcerou známého lékárníka, proto se vyznala v oboru a později pověděla:

„Zahlédla jsem, že má v té krabici sublimát v prášku, ale taky v pastě. Když se druhý den probrala, zavedla jsem řeč na příhodu z minulého dne, ale ona o tom nechtěla mluvit. Mávla rukou, že to byly jen řečičky. Ale jednou později, bylo to na podzim, mi ještě řekla, abych krabici spálila, kdyby umřela.“

„Nemluvila někdy o jedech?“ zeptal se soudce.

„Často. Řekla něco, jako že se může zbavit nepřijemných lidí, že na to nepotřebuje žádnou zbraň, jí sta-

čí polévka. A jednou, když měla velké starosti, řekla, že se raději otráví, než aby se trápila.“

Chlorid rtuťnatý, jemuž se říkalo sublimát, je prudký jed. Jak se později ukázalo, měla markýza de Brinvilliers v dřevěné krabici ještě další chemikálie, jimiž bylo možné nenápadně zavraždit člověka. Nelze pochybovat o tom, že by markýza bez dlouhého rozmýšlení jedy použila. V cestě jí přece stála její sestra Thérèse d'Aubrayová, ale také její manžel. Oba se však měli na pozoru. Tři náhlá úmrtí v rodině vzbudila podezření, travička musela být opatrná.

Známa francouzská spisovatelka markýza Marie de Sévigné, která po celých pětadvacet let psala své dceři bydlící na venkově dopisy, vytvořila jakousi kroniku doby Ludvíka XIV. Měla rozsáhlé společenské styky, leccos se tedy dozvěděla a to, co slyšela, dovedla vtipně napsat.

„Paní Brinvilliersová by se ráda vdala za Sainte-Croix,“ tvrdila v jednom z dopisů. „Proto začala svému manželovi dávat do jídla jed. Ale Sainte-Croix neměl vůbec chuť se s ní oženit. Hnusila se mu. Proto tajně podával jejímu manželovi zase dávky protijedu. Tak ten ubohý muž zůstal naživu, ale zmítal se stále na pokraji smrti, jednou otráven jedem, pak zase oslaben protijedem.“

V kronikách případu markýzy de Brinvilliers nelze vystopovat začátek podezření, že v případě tří zemřelých d'Aubrayů není všechno v pořádku. Je možné, že se o tak okaté náhodě začalo povídat v pařížských salonech, je pravděpodobné, že se pařížská policie začala zajímat o pozadí podezřelých událostí. Ale k odhalení případu přispěla především náhoda. Sainte-Croixovi se přihodila tragická nehoda.

V praxi si vyzkoušel své jedy bez toho, že by vzbudil nežádoucí podezření. Dostal se ke značnému majetku, mohl se tedy zcela věnovat svému koníčku. Stále častěji se zamykal ve sklepní laboratoři, stále hlouběji pronikal do tajů chemických procesů. Jako staří alchy-

misté i on experimentoval od rána do večera. Protože pracoval s nebezpečnými jedy, jejichž výpary byly smrtící, vyrobil si ze skleněné baňky cosi podobající se potápěčské přilbě. Chránila mu obličej před žíravinami a jedovatými výpary. Dne 30. července 1672 mu maska nedopatřením spadla a roztrhla se na střepy a Sainte-Croix se během několika minut udusil.

Našli ho sousedé, zavolali policii. Vyšetřovatelé nejdřív laboratoř pečlivě prohledali, pak byt zapečetili, Gaudin de Sainte-Croix byl totiž zadlužený až po uši. Za krátkou dobu dokázal utratit celý majetek.

„Mezi jiným jsme v bytě objevili krabici,“ řekl později policejní důstojník Desgrais. „Když jsem otevřel víko, našel jsem pod ním obálku s krátkým sdělením, že celá krabice má být neprodleně doručena markýze de Brinvilliers. Všechny lahvičky a krabičky jsou její, nikomu jinému by nebyly nic platné.“

„Co to bylo za lahvičky a krabičky?“ zeptal se vyšetřující soudce.

„Soupis je v protokolu, Ctihodnosti.“

„Bylo tam ještě něco zajímavého?“

„Dopis, Ctihodnosti. Je datován 25. května 1670 odpoledne a podepsán Sainte-Croixem. Jak vidíte, Ctihodnosti, je na obálce ještě příkaz, že balíček je určen panu Penautierovi a má se neprodleně odevzdat.“

„Zjistili jste, kdo je Penautier?“

„Jistě, Ctihodnosti. Velmi bohatý muž. Vrchní církevní výběrčí daní.“

„Jaký měl vztah k zemřelému Sainte-Croixovi?“

„Byl to jeho přítel. Mimochodem, Ctihodnosti, je to velice vážený muž a jeden z nejvzdělanějších spolupracovníků ministra financí pana Colberta.“

„Co jste udělali s krabicí?“

„Cítili jsme se vázáni posledním přáním tragicky zemřelého, ale všechno jsme pečlivě prohlédli a sepsali.“

„Co je ještě v tom dopise?“

„Jedna pozoruhodná poznámka, Ctihodnosti. Nálezce má krabici okamžitě odevzdat markýze de Brinvil-

liers, bytem v rue de Saint-Paul, kdyby však madame markýza zemřela dříve než monsieur Sainte-Croix, má být krabice i s obsahem spálena. Taková byla jeho poslední vůle.“

V krabici byly nalezeny dva balíčky, jeden z nich s mnoha pečetěmi a prosbou, aby byl spálen bez otevření, nebude-li moci být odevzdán markýze de Brinvilliers. Bylo v něm nalezeno půl libry sublimátu, ve druhém pak dva menší, v jednom půl unce sublimátu, ve druhém dvě unce a čtvrt libry římského vitriolu a ještě další upravený vitriol. Dále byla v krabici nalezena velká hranatá láhev naplněná čirou tekutinou. Policisté ji dali prozkoumat přítomnému lékaři dr. Morreauovi, ale ten nebyl schopen na místě poznat, co je uvnitř. Podle policejního protokolu obsahovala půl setieru čiré tekutiny, na jejímž dně ležela bílá usazenina. Setier byla stará míra, rovnající se asi čtvrtlitru.

Porcelánový hrnec byl naplněn asi dvěma až třemi librami opia, obálka asi dvěma či třemi drachmami sublimátu v prášku. V malé krabičce našli takzvaný pekelný kámen, dusičnan stříbrný, který se používá i v medicíně k leptání. Kus antimonu, prudkého jedu, dobře rozpustného ve vodě, způsobujícího smrt do čtyřadvaceti hodin, vážil tři libry. V pytlíku byl prášek, který doktor Morreau označil za sušené výhonky kdoule, používaný k zastavení krvácení u žen.

Ve sbírce jedů a žíravých sloučenin našli ještě několik obálek. Všechny měly stejný nápis: Rozličné, podivné a tajné prostředky. V jiném balíku bylo šest malých balíčků nadepsaných jmény a adresami známých i méně známých osobností. Všechny obsahovaly prudký jed sublimát.

To byl obsah protokolu sepsaný Petrem Fraterem, písařem komisaře Picarda, který převzal vyšetřování případu. Ten také zjistil, že travič Gaudin de Sainte-Croix spolupracoval s markýzou de Brinvilliers. Našly se totiž nejen její milostné dopisy, které si Sainte-Croix schovával, ale také onen dlužní úpis na částku 30 000 livrů.